

много пжтя лѣкарѣ-тъ се намираше въ не ловко положение, като му се показвахъ такива дѣйствиа, кои-то той не очакваше. По ради тая причина Ханеманъ дойде до убѣждение че трѣбва да се намали количество-то на употрѣбимиа-тъ лѣкъ — понеже той всякога произвежда сжщи-тъ дѣйствиа. Опита-тъ бѣше сполучливъ. Съ малки дози, то е съ намаляване на количество-то, болѣсти-тъ почнахъ да се лѣкуватъ, безъ признаци-тъ на болѣстѣ-та да се усилятъ както по прѣди. По този начинъ Ханеманъ дойде до слѣдующи-тъ заклучения.

1). Лѣкове-тъ благодарятъ своя-та лѣчителна сила повѣче на сполучливиа-тъ изборъ отъ колкото на своето количество. Лѣчителна-та сила не се сжстои въ множество-то на лѣка-тъ, но въ добрия-тъ неговъ изборъ.

2) Съ малки изклучения лѣкове-тъ вземени въ растворъ по силно дѣйствуватъ за побѣдение-то на болѣстѣ-та, отъ колкото кога се даватъ въ грубо сжстояние.

Макаръ и малки-тъ дози по настоящемъ да сж-ставляватъ единъ отъ сжщественни-тъ признаци на омиопатиа-та, но отъ рѣченно-то вѣче трѣба да се разбира че начало-то „еднакво-то лѣкува еднакво-то“ е главна-та основа на омиопатическа-та система. Дѣйствително, както Ханеманъ тжй и негови-тъ ученици и послѣдователи сж давали малки дози; но това не е главно-то нѣщо при лѣкуване-то, защото омиопати-тъ сж сжвршенно свободни при опрѣдѣленното количество на дози-тъ. Ако Хане-